

Jungfru Marie bebådelsedag 2018 Predikan

Jag vet inte om jag orkar. Jag är man. Men jag kommer inte ifrån att göra mina associationer till #metoo perspektivet. Jag skulle inte kunna ha en gudstjänst på Marie bebådelsedag utan att tänka tanken och nämna den. Jag läser Caroline Krooks andaktsbok nyckelhålet och förstår att jag absolut inte är den ende som gör dessa kopplingar. Det är inte långsökt. Hon tar upp de olika kvinnliga nätverk som uppstått i samband med #metoo. Hon nämner övergrepp och sexuella trakasserier. Hon ber för utsatta kvinnor och hon tackar för dem som kämpar för allas rätt och värde. Och hon avslutar bönen med orden ”Tack Gud för Maria. Hon som vågade ta emot sitt barn som en gåva från dig”.

Det är fascinerande att den motsättningen finns. Men det är riktigt. Det är tro när den är som bäst att livet bryter igenom fastän allt talar emot. Jag såg ett drömspel, av August Strindberg i söndags. Där säger någon ”Varför växer blommorna upp ur smutsen?” ”Jo de vill väl inte vara kvar där” blir svaret. Caroline Krook anknyter till bilden av Mimmi Pigg, på korset. Den korsfästa, offrade kvinnan har stigit ner från korset, säger Krook. Ur det hemska, mörka och smutsiga bryter livet fram. Det är tilltalande. Per Harling har skrivit en sång ”Jag vill som en blomma stark, tränga tyst igenom asfaltsvägens hårda mark och slå ut i blom”. (Våga vara den du är). Ett annat tema men samma styrka. Det mjuka mot det hårda. Livet mot döden. Glädjen mot sorgen. Jaet mot nej. Det möjliga mot det omöjliga.

Det började inte med Maria. Kvinnans roll i all religion, med få undantag, har varit den underordnades. Men att Gud, som i kristen tro och tradition, på riktigt, föds av en kvinna, är mitt i allt ganska unikt. Markus evangelium, som är det första, trasslar inte till Jesusberättelsen med att berätta hur det var ”innan” han gick in i messiasuppdraget.

Ibland kan jag tycka det är skönt, även om det är bra med flera perspektiv.

Vi har vår årshögtid idag. Jag vill tänka att församlingens roll påminner om temat om motsatser. Mycket talar för att det inte går att vara församling i vår tid. Vi översköls av budskap, snabba lösningar och erbjudanden i samhället. Vi dukar nästan under av alla krav på städning, kaffekokande och kyrkvårdskap. Eller? Mycket av det som hindrar mig, är mitt eget sinne. Min egen bild av hur saker borde vara och inte är och därför blir tungt. Men om jag tror att Guds ande är starkare och listigare än så. Vad händer då? Vad händer om jag lyssnar efter den stilla susningen i stället för det stora dånet? ”En enda vind som blåser genom muren ger hoppet liv, gör tystnaden till sång” ska vi strax sjunga. En enda vind. Och hur var det när Gud skapade allt? En gudsvind drog fram. Vågar jag lyssna på den, tro att den bär? Om vi släpper manligt och kvinnligt ett tag är ju några av nyckelorden i evangeliet idag ”Var inte rädd”, ”ingenting är omöjligt för Gud” och ”Må det ske med mig som du har sagt”. Ängelns ord bryter igenom täcket som säger att det inte går, att det inte är möjligt. Jesus själv står snart i samma kamp ”Om det är möjligt, så låt denna bägare gå förbi mig... Men inte som jag vill utan som du vill”. Det är en fin balansgång mellan att ha ett viljelöst offer som ideal och att gå den väg som livet kallar mig, trots smärta och motgång. Men det är väl just det som är poängen? Offret är att bruka sina gåvor och resurser i tron på att det mjuka, svaga, vackra kan rensas fram, mitt i livet, av livet. Nyckeln heter tillit. Att våga släppa taget om det som skyddar och lyssna till löftet ”Var inte rädd”. Amen